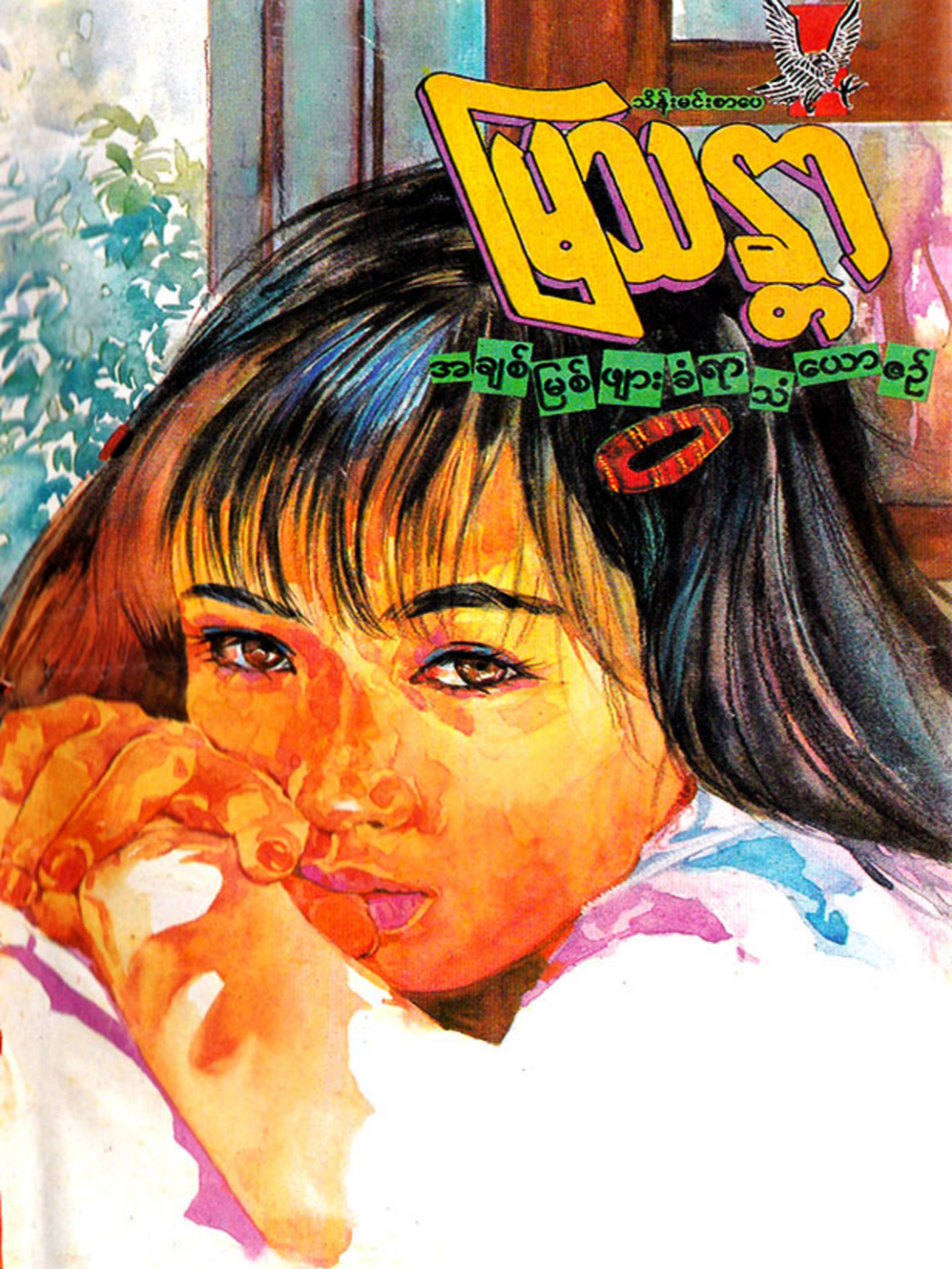

မြေဇာ

အချစ်မြစ်ဖျားခံရာသီဇာတ်

အခန်း(၁)

ပန်းကလေးတွေထဲမှာ အလှတရား သစ္စာတရားရှိကြတယ်။ ဥယျာဉ်
မှူးအပေါ်မှာ ပန်းကသစ္စာထားကြပါတယ်။ ဥယျာဉ်မှူးက ရေလောင်း
ပေါင်းသင် မြေဇာကျွေးနဲ့ ပြုစုယုယနေရင် သူတို့ ကလည်း အလှဆုံးနဲ့
ဝေဝဆာဆာ ပွင့်ပေးကြတယ်...ဘယ်လောက်ချစ်စရာ ကောင်းလိုက်
သလဲ။

မိန်းမတွေကြတော့...

သူ့နှုတ်ခမ်းအစုံမှာ တင်းခနဲဖြစ်သွားပြီး အောက်နှုတ်ခမ်းကို ဖိကို
က်ထားလိုက်သည် ။

ရင်တွင်းဝေဒနာသည် မနေ့တစ်နေ့ကကဲ့သို့ သစ်လွင်နေဆဲ နာကြင်
နေဆဲပင်။

‘တောက်...ဒီလောက်တောင် အလုပ်နဲ့ လက်မပြတ် လုပ်နေတာ
တောင် ဒီမိန်းမတွေက ဝင်ပြီး ပူလောင်ချင်သေးတယ် ဒီခေါင်းကလည်း
ဘာလို့ အဝင်ခံရတာလဲ’

မကျေမနပ်နှင့် ရေရွတ်ရင်းက ရုံးပတီခင်းကို ဖျက်လိုက်သည် ။ တ
စ်ခင်းကျသွား၍ တစ်ခင်း ထပ်ပြင်ရမည်။ ရုံးပတီခင်းက ခူးမနိုင်၊ ခရမ်း
သီး၊ ပဲတောင့်ရှည်သီးနှင့် မိမိခြံထဲ၌ ကုလားဟင်း တစ်ခွက်စာအတွက်
မပူရပေ။ ခရမ်းချဉ်ပင်များကလည်း အရွက်ပင် မမြင်ရ။ အပင်ကိုပင်

ဒေါက်ထောက်ထားရသည်။ ။

နှစ်ရက်တစ်ခါ လာယူသည့် ကုန်စီမ်းသည် ကိုလေးမောင်အတွက် အထူးအားရစရာပင် ဖြစ်၏။ နေ့စဉ်ပင် ယူချင်နေ၏။ သူလက်မခံ၊ ရေ လောင်း အသီးခူး၊ ပန်းခူးနှင့် တစ်ယောက်တည်း မအားလပ်နိုင်အောင် ပင်။

လူအကူလည်း မလိုချင် အချစ်ဆုံး အားထားရဆုံးဟု ယူဆထားသူများက မိမိနောက်ကျောကို ဓားနှင့်ထိုးကြမည်ကို မလို လားပေ။

"ဦးလေးကြီး...ဦးလေးကြီး"

"ဟေ...ဘာလဲ"

"သော်မော်ပါ တံခါးဖွင့်ပါဦး"

ခြံအနောက်ဘက် စားပင်များ ထံ ရောက်သွားလျှင် အိမ်ရှေ့မှ ခေါ်သံ ကို အတော်နှင့် မကြားရပေ။

မိမိထံ ပန်းဖောက်သည် လာယူသူ သုံးဦးအနက် သော်မော်သည် အ သက်အငယ်ဆုံး ဖြစ်၏။ ရှစ်နှစ်ကျော်သာ ရှိသေးသည် ။

အရွယ်နှင့် မလိုက်အောင်ဆင်းရဲသော ဘဝ၌ ရုန်းကန်လှုပ်ရှားနေရ သူပင် ဖြစ်သည် ။

‘မြန်မြန်လာပါ ဦးလေးကြီးရဲ့’

‘အမယ်...’

မျက်မှောင်ကုတ်ကာ စိတ်တိုဟန်ဖြင့် ထိုကလေးမလေးအား စူးစူးကြည့်မိသည် ။ ထိုအခါ သော်မော်က သူ့အား သွားဖြကာ ရယ်ပြလို

ကံရင်း...

‘သော် ကျောင်းမမီမှာ စိုးလို့ ပါ’

‘ဪ...မင်းက ကျောင်းနေလား’

‘ဟုတ်ကဲ့ သုံးတန်းရောက်ပါပြီ’

‘ဒီနေ့ ကျောင်းဖွင့်ပြီ’

‘ဟုတ်ကဲ့...ဦးလေးကြီး သော့အတွက် ပန်းတွေ စည်းပြီးပြီနော်’

‘မစည်းရသေးဘူး ပုံရုံပဲပုံထားတာ။ ငါမအားဘူး၊ ခါတိုင်းယူနေကျ
ဈေးပဲပေးလို့ ညည်း ဦးလေးကို ပြောလိုက်’

‘ဟာ...’

ကလေးမ၏ မျက်နှာမှာ စိတ်ပျက်အားငယ်စွာဖြင့် ‘ဟာ’ခနဲအော်လို
က်သည်။ ။

‘ဒုက္ခပါပဲ...ဒီနေ့ ကျောင်းစောစော သွားရမှာ မောင်လေးကိုလည်း
ကျောင်းစထားရမှာ ၊ အဲဒါတွေက သော်မော်ပဲစည်းရမှာ ဒုက္ခ...’

‘ညည်းက အရွယ်နဲ့ မလိုက်အောင်ဒုက္ခလုံးတွေ တလှချည်လားကွ၊
မင့်အဒေါ်တွေ ဦးလေးတွေ စည်းကြမှာ ပေါ့ကွာ၊ ကဲ...ယူသွားတော့’

‘ဟင့်အင်း...သော် ဒီနားမှာ ပဲ ထိုင်စည်းတော့မယ်နော် ဦးလေးကြီး၊
အပေါ်ယံလေးငါးဆယ်စည်းလောက်ရရင် ဒီပြင်ဟာကို ခိုထားရတာပေါ့
...နော်’

‘ညည်းသဘောပဲ’

သော်မော်သည် ပန်းစင်ဘေးတွင် ကျုံ့ကျုံ့လေးထိုင်ကာ လက်ဆုပ်စ
ည်းများကို စည်းနှောင်နေ၏။ မကျွမ်းကျင်၍ ခက်ခဲနေသည် ကို တွေ့ရ

သောအခါ စိတ်မရှည်စွာဖြင့်...

‘ကဲ...ငါပါဝိုင်းစည်းပေးမယ်၊ ရွှေ့ဟိုဖက်ကို’

သော်မော် မျက်နှာလေး ဝင်းပသွား၏။ ဤကလေးမလေးသည် မနက်ညနေစဉ် တွေ့နေကျဖြစ်၍ ဘာမျှ မထူးဆန်းပေ ယနေ့မှ ထူးဆန်းနေ၏။ ပြာယာခတ် လှုပ်ရှားနေသည် ။

‘ဦးလေးကြီး...’

‘ဆို...’

‘ဟို...ဟို’

အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့နှင့် မဝံ့မရဲ ဖြစ်နေသည် ။ သူ၏။ တည်ငြိမ်လွန်းသော အမူအရာကြောင့် စကားမပြောရဲဖြစ်နေ၍ ...

‘ဘာပြောမလို့ လဲ ပြော’

‘ဟိုလေ...သော့ကို ငွေနှစ်ရာလောက် ချေးပါနော်’

‘ဘာ...’

ရုတ်တရက် အော်လိုက်သဖြင့် ကလေးမလေးမှာ လန့်သွားသလို နောက်သို့ အနည်းငယ်ဆုတ်သွား၏။

‘ငါ အချေးအငှား ဝါသနာ မပါဘူး’

‘လုပ်ပါ...ဦးလေးကြီးရယ်၊ သော့...ပန်းဖိုးထဲက ဖြတ်ယူပါနော်၊ သော်နဲ့ မောင်လေးနဲ့ ကျောင်းအပ်ဖို့ ငွေလိုနေလို့ ပါနော်’

မျက်မှောင်ကုတ်လျက် ကလေးမလေးအား စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်လိုက်သောအခါ ကြောက်ရွံ့နေသော အမူအရာနှင့် မျက်နှာလေးမှာ ရဲရဲနီပြီး မျက်လုံးဝိုင်းကြီးမှ မျက်ရည်များ ရစ်ဝဲလျက် ရှိနေသည် ။

‘ညည်း အဖေ အမေတွေ ဘာလုပ်နေလဲ’

‘အဖေ မရှိတော့ဘူး’

‘အမေကရော...’

‘ထောင်ကျနေတယ်’

‘ဘာ...’

ရုတ်တရက် အော်သံကြောင့် ကလေးမလေး၏ ခန္ဓာကိုယ်လေးမှ တုန်လှုပ်သွား၏။

‘ဘာလို့ ထောင်ကျနေတာလဲ အဖေလား အမေလား...’

မသေချာသေး၍ ထပ်မေးလိုက်သည် ။ အမေ ထောင်ကျနေသည် မှ မဖြစ်နိုင်။

‘ဟုတ်ပါတယ်...အမေကျနေတာပါ အဖေ့ကို သတ်လို့ တဲ့ ...’

‘ဟာ...’

လုံးဝမမျှော်လင့်သော စကားကြောင့် သူတုန်လှုပ်သွားသည် ။ မယုံကြည်နိုင်ဖွယ်ရာမို့ ကလေးမလေးအား စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်ရင်းက ...

‘မဖြစ်နိုင်ဘူး မင်းဟာ ငါ့ဆီက ငွေချေးချင်လို့ ပါးစပ်ထဲမှာ တွေ့က ရာ ပြောနေတာပဲ၊ မင်းမှာ အဖေရော အမေရော မရှိရင် မင်း ဘယ်သူနဲ့ နေလဲ’

‘အဒေါ်နဲ့ လေ...အဒေါ် ယောက်ျား ဦးစိန်ထွန်းကို ဦးလေးကြီး သိပါတယ်၊ သူတို့ က သော်တို့ ကို ခေါ်ထားတာပါ...’

ကလေးမလေး သော်မော်၏ မျက်လုံးများကို
စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်ရင်းက အမှန်တရားကို ရှာလိုက်သည်။ ။

ရိုးသား၍ အပြစ်ကင်းလျက်ရှိသော ထိုကလေးမလေး၏ အမူအရာ
ကို မယုံကြည်သလို ငေးရင်း...

‘ညည်း...အမေက ထောင်ကျနေတာ ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ’

‘ငါးနှစ်...’

‘ငါးနှစ်...ညည်းက ဘယ်လိုသိလဲ’

‘မောင်လေး နော် မွေးစတည်းကလေ’

‘ဪ...လူသတ်လောက်အောင် ညည်းအမေက တော်တော် ရက်စ
က်တာပါကလား ကြောက်စရာလည်း တော်တော်ကောင်းတာပဲ’

သူ့နှုတ်ဖျားမှ အမှတ်တမဲ့ ညည်းညူ လိုက်သောအခါ ကလေးမ
လေးက ခေါင်းကိုခါယမ်းရင်း...

‘ဟင့်အင်း... မဟုတ်ဘူး အမေ့ကို သော်သိတယ်၊ အမေ့ကို သော်ချစ်
တယ် အမေက ကြောက်စရာ မကောင်းဘူး ဦးလေးကြီး သော့ကို ငွေမ
ချေးချင်နေ သော် ဒီနှစ် ကျောင်းမနေတော့ဘူး နော်ကိုပဲ ထားတော့မယ်
,

စောစောက ကြောက်ရွံ့အားငယ်နေသော မျက်လုံးများ ပျောက်ကွ
ယ်သွားပြီ။ မကျေမနပ်နှင့် နှုတ်ခမ်းကို ချွန်ကာ သပြေပန်းများကို ဆော
င့်ဆောင့်၍ ထပ်စည်း လိုက်လေသည်။ ။

‘ဟေ့...ဟေ့၊ မင်းအမေထောင်ကျတာနဲ့ ငါ့ပန်းလေးတွေနဲ့ ဘာမှ မ
ဆိုင်ဘူး ကျိုးကုန်မယ်’

‘အလကားနေရင်း အမေထောင်ကျတာကိုပဲ ခလုတ်တိုက်နေတာပဲ၊ ဒါပဲ ခဏခဏပြောနေကြတာ၊ ဦးလေးကြီးလည်း အခုသိသွားပြီနော်။ သော်တို့ မောင်နှမက ထောင်ကျနေတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ သားသမီး ဆိုပြီး ခဏခဏ ကဲ့ရဲ့ တော့မှာ ပဲ မဟုတ်လား၊ သော် သိပါတယ်လေ’

ရုတ်တရက် တွေ့မိသွားသည်။ ။ လူဟူသော မိမိသည် သာမန်အနို င်လိုချင်တတ်သော လူသားထဲတွင် ပါဝင်သူပီပီ နုနယ်သော ကလေးမ လေး၏ စိတ်တွင် အနာတရ ဖြစ်အောင် ပြောဆိုသူ သူတစ်ပါး၏ မှားယွင်းနေသောပြစ်မှုကို ထပ်တလဲလဲရေရွတ်ပြောဆိုတတ်သူ လူညံ့စာရင်းထဲတွင် ပါဝင်နေလေပြီ။

ဒဏ်ရာရထားသော ကလေးမလေး၏ နာကျင်မှုဝေဒနာကို ပို၍ နာကျင်လေအောင် ထိုးဆွပေးနေလေပြီ...

ခဏခြင်းမှာ ပင် မိမိကိုယ်ကို မုန်းတီးစက်ဆုပ် လာလေ၏။

‘အလကား...ကြွက်မနိုင် ကျီမီးနဲ့ ရှို့ ဘာ ဘာဆိုင်လို့ လဲ။ ဒီကလေးနဲ့ သူ့အမေ ဘာမှ မဆိုင်ဘူး’

ဟူ၍ ရင်ထဲမှာ ရေရွတ်လိုက်ပြီး...

‘ဟဲ့...ကောင်မလေး။ နင် ငွေနှစ်ရာယူချင်သေးလား’

ပုဆိုးနှင့် ပန်းများကိုစည်းနေရာမှ ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။ မိခင်ကိုပြော၍ မခံချင်သော မာဆတ်ဆတ် အမူအယာများ ပျောက်ကွယ်သွားပြီး နူးညံ့ပျော့ပျောင်းသော မျက်နှာဖြင့်...

‘လိုချင်တာပေါ့ ဦးလေးကြီးရာ၊ သော် အလကားမယူပါဘူး၊ ပန်းဖိုးနဲ့ ဆပ်ပါ့မယ်၊ ဦးလေးကြီးအတွက် စနေ၊ တနင်္ဂနွေ ကျောင်းပိတ်ရက် နေ့လည်တွေမှာ ပန်းရောင်းပေးပါ့မယ်နော်’

သူ့ရင်ထဲကို လှိုင်းတံပိုးကြီး ဆောင့်တွန်း လိုက်လေသည်။ အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် လုပ်အားကို အသုံးချတတ်သူ အချိန်ကို ငွေနှင့်လဲချင်သူပင် ဖြစ်သည်။ ။

‘ဒါဖြင့် ယူသွား...ညည်း ငါ့အကြွေးကိုဆပ်ဖို့ အချိန် ဘယ်လောက်ယူမလဲ’

‘နှစ်လ’

‘တစ်လ တစ်ရာပေါ့ ဟုတ်လား၊ ကဲ...ရော့’

ဝတ်ထားသော စစ်အင်္ကျီအဟောင်းအိပ်ကပ်ထဲမှ နှစ်ရာတန်တစ်ရွက် ထုတ်ပေးလိုက်သောအခါ ကလေးမလေးသည် ဟိုဟိုသည် သည် မျက်လုံးကစားလိုက်ပြီး ခေါင်းခုပုဆိုးလိပ်ကြားထဲသို့ ထိုးထည့် လိုက်လေသည်။ ။

‘သေသေချာချာထည့်၊ ပျောက်လို့ ထပ်ပေးပါဦးဆိုတာ မလိုချင်ဘူး၊ မင်း လက်ထဲရောက်မှ ပျောက်ရင် ငါနဲ့ မဆိုင်ဘူးနော်’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ...ကျေးဇူးပဲနော် ဦးလေးကြီး။ အား ပင့်ပေးပါဦး’

သပြေပန်းစည်ထုပ်ကြီးကို ခေါင်းပေါ်ရွက်တင်ရန် အားမတွင် မနိုင်၍ ပင့်ခိုင်း လိုက်လေသည်။ ။

သူက လက်တစ်ဖက်နှင့် ဆွဲပင့်လိုက်ပြီး...

‘ငါ့ဆီက ငွေချေးလာတာကို ဘယ်သူမှ မသိစေနဲ့ နော်...တော်ကြာ ငါ့ကို ငွေတိုးချေးစားတယ်ထင်ပြီး လာချေးနေကြဦးမယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ...သော် ငွေချေးတာကိုလည်း ဦးလေးဦးစိန်ထွန်းကို မပြောနဲ့ နော်၊ သူတို့ က သော်နဲ့ မောင်လေးကျောင်းနေမှာ ကို

မကြိုက်ကြဘူးတဲ့ ’

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် သပြေပန်းစည်းကို ဒယီးဒယိုင်ရွက်သွားသော
ထိုမိန်းကလေးအား ငေးကြည့်နေမိသည်။

နေ့စဉ် မိမိထံမှ ပန်းများကို ဤကဲ့သို့ ယိုင်ဖယ်ဖယ်နှင့် ရွက်သွား
သော မြင်ကွင်းကို စိတ်မသက်မသာ ငေးကြည့်မိမြဲ ဖြစ်ပေသည်။

ဤမျှအလုပ်များ သော ကောင်မလေးသည် ဘယ်အချိန်မှာ ကျောင်း
တက်၍ အလုပ် လုပ်နိုင်မည်နည်း။

ရင်မှာ စူးရှနာကျင်မိသွားသည်။

ဘဝအတွက် လှုပ်ရှားရုန်းကန်ရသော ချွေးစက်များမှာ အသက်နှင့်
အရွယ်နှင့် မမျှအောင်ပင်။

မိမိငယ်စဉ်က ဤမျှအထိ မပင်ပန်းခဲ့ပေ။ မိဘအရိပ်၌ အေးချမ်းစွာ
နေရသည်။ ပညာသင်ရသည်။ ဆယ်တန်းအောင်မှ မိဘနှစ်ပါး ရှေ့ဆ
င့်နောက်ဆင့် ကွယ်လွန်သွားသဖြင့် သင်္ဘောလိုက်ဖြစ်ခဲ့သည်။

အရွယ်ရောက်၍ ဘဝရပ်တည်ရန်အတွက်သာ ရုန်းကန်ခဲ့ရသည်။
ဤကလေးငယ်ကဲ့သို့ ကြမ်းတမ်းသော ဘဝလမ်းကို မလျှောက်ခဲ့ရပေ။
ထမင်းတစ်လုတ်အတွက်လည်း မရုန်းခဲ့ရ။

‘ဗျို့...ခြံရှင်တို့ ...ခြံရှင်တို့ ’

‘ဟင်’

ကလေးမလေး ထွက်သွား၍ တံခါးပွင့်လျက်ရှိသော ခြံဝမှ လှပ
သော မိန်းကလေးသုံးဦး ဝင် လာလေသည်။

‘ခြံကြီးရှင် ရှိလား’

မျက်မှောင်ချိုလျက်...

‘မရှိဘူး’

ဟု တုံးတိတိ ပြောလိုက်သောအခါ မိန်းကလေးသုံးဦးတို့ က ပခုံး
တွေတွန့်ကြပြီး ပြောင်ချော်ချော် မျက်နှာပေးဖြင့်...

‘ဒါဖြင့် ဦးလေးက အလုပ်သမားပေါ့နော်’

‘ပန်းဝယ်ချင်လို့ ပါ’

‘ပိန်းပန်းချည်းခူးနော်’

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဝိုင်းပြောနေကြသဖြင့် သူ့ရင်ထဲတွင် ဒေါသ
စိတ်များကို မျှိုသိပ်လျက်...

‘မရောင်းနိုင်ဘူး’

လေသံမာမာနှင့် ပြန်ပြောလိုက်သဖြင့် လှပစွာ ပြင်ဆင်ထားပြီး အန
ည်းငယ်မာနရှိပုံရသော မိန်းကလေးက မျက်ခုံးပင့်လျက်...

‘ဝယ်မှာ လေ...ငွေပေးပြီးဝယ်မှာ သိရဲ့ လား’

‘ငွေပေးလည်း မရောင်းဘူး၊ ရွှေပေးလည်း မရောင်းနိုင်ဘူး၊ ကျုပ်ခြံ
ထဲကသာ မြန်မြန်ထွက်သွားပါ’

‘ဟာ...ရိုင်းလှချည်လား၊ ဘယ်တုန်းကတည်းက ရန်ငြိုးထားလို့ လဲ’

ရဲတင်းလွန်းလှသော ထိုမိန်းကလေးသည် ကြောက်ရွံ့ဟန်မရှိဘဲ
ခြေနှစ်ဖက်ကိုကားရပ်လျက် စိန်ခေါ်နေသောအကြည့်နှင့်ကြည့်ကာ တ
စ်ခွန်းမခံ ပြန်ပြောလိုက်သည်။ ။

‘ကျုပ်...မင်းတို့ ရဲ့ ခွန်းကြီးခွန်းငယ် စကားမပြောချင်ဘူး။ ဒီပန်း
တွေဟာ ဖောက်သည် ပဲပေးတယ်။ တစ်ဦးချင်းမရောင်းဘူး၊ ကျုပ်ပြော

တာ နားလည်လား’

သူ့လက်များက ခြံအပြင်ဘက်ကို ညွှန်ပြလိုက်သည်။ ။

ထိုမိန်းကလေးက နှုတ်ခမ်းမဲ့လျက်...

‘ရှင်ဟာ အလုပ်သမားအောက်တန်းစားပီပီ သိပ်မိုက်ရိုင်းတာပဲ၊ ခြံရှင်တော့ ရှင်လိုလူကို ထားထားရတာ ကိုက်တတ်တဲ့ ခွေးတစ်ကောင်ကို မွေးထားရသလိုမို့ စီးပွားရေးတိုးတက်ဖို့ အလားအလာ မကောင်းတဲ့ နိမိတ်ပဲ’

စိတ်ထဲမှာ ထောင်းခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ။

ကိုင်မြောက်ကာ ခြံအပြင်ဘက်သို့ လွင့်ပစ်ချင်သည် အထိ ဒေါသထွက်သွားသည်။ ။

ထို့ကြောင့် မိန်းကလေးနားသို့ တိုးလာရာ မိန်းကလေးက ဂျူဒိုကစားတော့မည့်ဟန်နှင့် လက်များကို အသင့်အနေအထားနှင့် တိုက်ကွက်စရန် ပြင်နေလေပြီ။

‘ဪ...ဒါကြောင့်ကိုး...’

ကိုယ်ခံပညာအားကိုးနှင့် မိုက်ရိုင်းစော်ကားနေခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ။

‘ကဲ...မိန်းကလေး မင်းပညာနဲ့ ငါ့ခြံထဲမှာ လာပြမနေနဲ့၊ မင်းဟာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး သူတစ်ပါးခြံထဲမှာ ကျူးကျော်စော်ကားနေတယ်ဆိုတာ သတိထားဦး’

‘ဟေ့...ဟေ့...သွားကြစို့ကွာ ပြဿနာ မရှာချင်ပါနဲ့ လာ...လာ’

ကျန်မိန်းကလေးနှစ်ဦးက သူ့အမူအရာကိုကြည့်၍ ကြောက်ရွံ့စိုးထိတ်လာဟန်ဖြင့် အတင်းဆွဲခေါ်သွားလေတော့သည်။ ။

ထိုလှပသော မိန်းကလေး၏ နှုတ်ဖျားမှ ရုပ်နှင့်မလိုက်ဖက်စွာ ကြမ်း
တမ်းသောစကားကို ရေရွတ်လျက် ထွက်သားလေပြီ။

‘ဟူး...’

သက်ပြင်းရှည်ကြီးချကာ ခြံတံခါးကြီးကို ပိတ် လိုက်လေသည် ။

ယနေ့အဖို့ ထောင်ကျနေသော မိန်းမအကြောင်း ကြားရရုံမက...ကြ
မ်းတမ်း မိုက်ရိုင်းသော မိန်းမများကိုပင် မြင်တွေ့နေရလေပြီ။

မထူးဆန်းပေ။

မိန်းမများ သည် ထိုနည်း အတူပင်။ ရက်စက်လျှင် ယောက်ျားများ
ထက် ပိုရက်စက်တတ်ပြီး လင်ယောက်ျားကိုပင် အသက်သေသည် အ
ထိ ရက်စက်တတ်သူပင် ဖြစ်သည် ။

ကြောက်ရွံ့ဖွယ်...မုန်းတီးဖွယ်...ရွံရှာဖွယ်ရာ ကောင်းသော
မိန်းမများ ပင် ဖြစ်ပေသည် ။

‘ဟီးဟင့်...ကျောင်းမတက်ချင်ဘူး မမကြီးအတန်းမှာ ပဲ လိုက်တက်မယ်’

‘အေးပါ မောင်လေးရယ်...မမကြီးနဲ့ မောင်လေးနဲ့ အခန်းက ကပ်နေတာပဲ ဘာမှ ကြောက်စရာ မရှိပါဘူး၊ တိတ်နော် တိတ်...သနပ်ခါးတွေပျက်ကုန်ပြီ မငိုနဲ့ တော့၊ နော်...နော်’

နော်ခြင်းထပ်လျက် သူ့မောင်လေးအား ချောနေသောကောင်မလေးတို့ မောင်နှမကို တွေ့သောအခါ သူ ရပ်ကြည့်နေမိသည်။

မနက်စောစောကပင် မိမိထံ၌ သပြေပန်းများ ယူသွားပြီး ယခု... ကျောင်းဝတ်စုံစကပ် တိုနဲ့နံ့အရောင်မွဲမွဲလေးကို ဝတ်ထားသည့် ကောင်မလေးသည် အစ်မကြီးပီပီ မောင်ငယ်အား ချောကာ ကျောင်းသို့ဆွဲခေါ်နေသည်။

‘မင်းက ကျောင်းမတက်ချင်တာ ဘာလို့ လဲ...’

ရုတ်တရက် အမေးကြောင့် ကောင်ကလေး လန့်သွားသည်။ အငိုရပ်တန့်သွားကာ အစ်မအား အားကိုးတကြီးနှင့် ဖက်တွယ်ထားလိုက်၏။

‘ဟော...နော် ကျောင်းမတက်ရင် ဒီဦးလေးကြီးက ရိုက်မှာ သိလား၊ လာ...လာ သွားစို့နော် ဦးလေးကြီးရယ်...နော်ကိုမရိုက်ပါနဲ့ မဖမ်းပါနဲ့ နော် ငိုလည်း မငိုတော့ပါဘူး၊ ကျောင်းလည်း သွားပါပြီ...’

အခြေအနေနှင့် အချိန်အခါကို ချက်ချင်းအသုံးချကာ လူကြီးဆန်ဆန် ကလေးငယ်ကို ချောတတ်ခြောက်တတ်သော ထိုကလေးမလေးကို

သူသည် မှ င်သက်အံ့ဩစွာ ငေးကြည့်မိသည်။ ။

‘ဦးလေးကြီး...သော် ကျောင်းကပြန်လာရင် ပိန်းပန်းနဲ့ နှင်းဆီ စပယ် ဝင်ယူမယ်နော်’

အငိုတိတ်သွားသော မောင်လေးအား ပခုံးလေးဖက်ကာ သူမ၏ ပန်းယူတာဝန်ကို မမေ့မလျော့ သတိပေးသွားသေးသည်။ ။

‘ညည်းက ဘယ်အချိန်လာယူမှာ လဲ’

‘ကျောင်းလွှတ်ချိန် သုံးနာရီလေ ဦးလေး မခူးအားရင် သော် ဝိုင်းခူးပေးပါ့မယ်’

ကလေးမလေးအား ဘာမျှ ပြန်မပြောပဲ လက်ပိုက်၍ ကြည့်နေလိုက်သည်။ ။

မိမိစိုက်သည့်ပန်းကို ကိုယ်တိုင်ပဲ အပင်ပန်းခံ ခူးလေ့ရှိသည်။ ။

ပန်းဖောက်သည် လာယူသူများကို ခူးခိုင်းလေ့မရှိပေ။

အထူးသဖြင့် သော်မော်ကဲ့သို့ ငယ်ရွယ်သောမိန်းကလေးတစ်ဦးကို ဘယ်သောအခါမျှ ယုံစား၍ ခူးခိုင်းလိမ့်မည်မဟုတ်ပေ။

မောင်နှမနှစ်ဦး ဝေးကွာသွားသည် ကို တမေ့တမြောနှင့် တွေဝေစွာ ငေးမောကြည့်နေမိသည်။ ။

အကယ်၍ ...မိမိ၌ ထိုကဲ့သို့သော ချစ်စဖွယ်ကလေးငယ်တစ်ဦးဦးရှိပါလျှင် မိမိဘဝသည် တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်းလဲသွားနိုင်ပေသည်။ ။

ခြံတံခါးကိုဖွင့်လျက် အပြင်ဘက်သို့ ထွက်လာသည် နှင့် သူ့အား စူးစမ်းသလိုကြည့်ကာ နှုတ်ခွန်းဆက်သရန် ကြိုးစားနေကြသော ခြံနီးချင်းများကို ဥပေက္ခာပြု၍ မသိဟန်ဆောင်ပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။ ။

မိမိအဖို့ မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်း အလိုမရှိပေ။

ထိုမိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းထဲမှ မိမိအပေါ် သစ္စာဖောက်သွားသည် မို့ ဘယ်သူ့ကိုမျှ လောကဝတ်အရပင် နှုတ်ဆက်ခြင်း၊ ပြုံးပြခြင်း မလုပ်နိုင်တော့။

ရှေ့သို့ သုံးပေအကွာသာကြည့်ပြီး ခေါင်းကို ငိုက်စိုက်ထားလျက် ခြေလှမ်းသွက်သွက်နှင့် လျှောက်လာ လေသည် ။

ဆိုက်ကယ်ဘီးပေါက်သွားသဖြင့် ဖာထေးရန် ဘီးကိုဖြုတ်၍ မလာခြင်းဖြစ်သည် ။

‘ဟော...ဥယျာဉ်မှူး ဘာဖြစ်တာလဲ၊ စီးတော်ယာဉ်ပျက်လို့ လား’

ကိုယ့်ဆီ ပန်းယူနေကျဖောက်သည် မို့ တစ်ချက်မော်ကြည့်ပြီး...

‘အေးဗျာ...ဘီးပေါက်နေလို့ ’

ဦးစိန်ထွန်းကို တွေ့လိုက်ကတည်းက သော်မော်တို့ မောင်နှမနှစ်ဦးကို မြင်ယောင် လာပြီး...

‘ခင်ဗျားတူနဲ့ တူမတောင် ကျောင်းသွားကြပြီး အခုပဲတွေ့လိုက်တယ်

,

‘လိုက်ပွဲလေးတွေလား...ဟူး...ပညာတတ် ဖြစ်ချင်ကြသတဲ့ လေ၊ ကျုပ်တို့ မှာ ကျွေးရတာလည်း တာဝန် ကျောင်းထားရတာလည်း တာဝန်နဲ့ ဝင်ပဲလို့ သတ်မှတ်ရမလို့ ပဲ’

ဦးစိန်ထွန်း ချူသံပါအောင် ညည်းညူလိုက်သည် ။

သူရင်ထဲတွင် နာကြည်းသွား၏။

အဒေါ်ဈေးရောင်းရအောင် ပန်းများကို လာသယ်ပေးနေသော ထိုက

လေးမငယ်၏ လုပ်အားကိုထည့်မတွက်ကြပေ။

‘သူ့အမေက ထောင်ထဲမှာ လား’

‘ဟုတ်ပါ...ကိုယ့်ယောက်ျားကိုပြန်သတ်တဲ့ မိန်းမဆိုတာ ဘာသွား
ကောင်းတော့မလဲ၊ ကျုပ်လည်း သူ့အမေကိုပေါင်းနေရတာတောင် ခပ်
လန့်လန့်ပဲ’

သော်မော်၏ စကားသည် မှန်ကန်သွားသည် မို့ ဘာမှ ဆက်မမေး
တော့ဘဲ ‘သွားမယ်ဗျာ’ဟူ၍ နှုတ်ဆက်ပြီး အောင်ဆန်းဈေးဘက်သို့ သု
တ်ခြေတင် လာလေသည်။ ။

မိမိအပေါ်မှာ မညည်းမငြူသည်ခံပြီး အနားမှာ အဖော်အဖြစ် လိုက်
ပါနေကျ ဆိုင်ကယ်လေးမပါ၍ ယောင်လည်လည်ဖြစ်နေသည်။ ။

ယာမဟာဆိုင်ကယ်အိုလေးမှာ သူနှင့်အတူ တွဲနေသည် မှာ သုံးနှစ်
ကျော်လာခဲ့လေပြီ ဖြစ်သောကြောင့် သူမပါလျှင် မနေတတ်သလောက်
လွတ်ဟာနေမိသည်။ ။

သူသည် လူသားထက်ပင် မိမိအပေါ်၌ သစ္စာရှိသူပင်ဖြစ်သည်။ ။

မိန်းမဟူသည် မှာ ပုံသဏ္ဌာန်အားဖြင့် နူးညံ့ပျော့ပျောင်းဟန်ရှိသော်
လည်း ရက်စက်စရာရှိလျှင် ယောက်ျားများ ထက်ပင် ရက်စက်နိုင်သူပင်
ဖြစ်ကြောင်းသော်မော်၏ မိခင်မှာ သက်သေပြစရာပင်ဖြစ်သည်။ ။

ထို့ကြောင့်ပင် သစ်ပင်များ ပန်းကလေးများ နှင့် နေ့စဉ်စကားပြော
နေရသည့် အလုပ်ကိုပင် မက်မောတွယ်တာနေမိသည်။ ။

‘ဟိုမှာ ...ကောက်ရိုးပုံစောင့်ကြီး’

‘ဟယ်...အဲဒီလို မပြောပါနဲ့ ...ပန်းတွေကို စောင့်တဲ့ ဘီလူးပါ...’

‘မဟုတ်ဘူး ကြိမ်စာသင့်နေတဲ့ မွေးရာပါ နှလုံးသားမပါတဲ့ လူကြီး’

‘ဟင်...’

ဘယ်သူတွေက ဘယ်လို ပြောလိုက်သည် မသိ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်
ရုံနှင့် မနေ့ကလာသွားသော မိန်းကလေးများ ပင်ဖြစ်သည်။ ။

ကိုယ့်ကို မပြောသလိုနှင့် ထွက်လာသော်လည်း ရင်ထဲမှာ စကားတစ်ခွန်းက လိုက်ပါ လာလေသည်။ ။

‘ဘဝကြိမ်စာသင့်နေလို့ မွေးရာပါ နှလုံးသား မပါတဲ့ လူကြီးတဲ့ ’

‘ဟုတ်တော့ဟုတ်သည် မိမိနှလုံးသားအစုံတွင် ဘာကိုမျှ မြတ်တိုးတွယ်တာမူ မရှိတော့ပေ’

ပန်းလေးများ ပွင့်နေသည် ကို မြင်နေရလျှင် စားပင်များ သီးနေသည် ကို တွေ့ရလျှင် ကျေနပ်ပျော်ရွှင်နေသူပင်ဖြစ်သည်။ ။

ဤလောက ကမ္ဘာမြေတွင် မိမိတစ်ဦးတည်း ရှိလျှင်...
